

Julesøndag kl. 10.30 i Vejby

115 – Lad det klinge sødt i sky

132 – Guds engle i flok

109 – v. 1-2 og 6-7 I denne søde juletid

105 – Venner sagde Guds engel blidt

Nadververs – 94 v. 9 af Det kimer nu

118 – Julen har englelyd

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: I

Jerusalem var der en mand ved navn Simeon; han var retfærdig og from og ventede Israels trøst. Helligånden var over ham, og den havde åbenbaret for ham, at han ikke skulle se døden, før han havde set Herrens salvede.

Tilskyndet af Ånden kom han til templet, og da forældrene kom ind med barnet Jesus for at gøre med ham, som det var sædvane efter loven, tog han barnet i sine arme og lovpriste Gud:

Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord.
For mine øjne har set din frelse,
som du har beredt for alle folk:

Et lys til åbenbaring for hedninger
og en herlighed for dit folk Israel.

Hans far og mor undrede sig over det, der blev sagt om ham.

Og Simeon velsignede dem og sagde til Maria, hans mor:

»Se, dette barn er bestemt til fald og oprejsning for mange i Israel og til at være et tegn, som modsiges – ja, også din egen sjæl skal et sværd gennemtrænge – for at mange hjerters tanker kan komme for en dag.« Der var også en profetinde ved navn Anna, en datter af Fanuel, af Ashers stamme. Hun var højt oppe i årene; som ung jomfru var hun

blevet gift og havde levet syv år med sin mand, og hun var nu en enke på fireogfirs. Hun forlod aldrig templet, men tjente Gud nat og dag med faste og bøn. Hun trådte frem i samme stund, priste Gud og talte om barnet til alle, der ventede Jerusalems forløsning. Da de havde udført alt i overensstemmelse med Herrens lov, vendte de tilbage til Galilæa, til deres egen by Nazaret. Og drengen voksede op, blev stærk og fyldt med visdom, og Guds nåde var over ham. Amen

Alderdom er ingen brøde, hedder det.

Men man kan godt blive i tvivl om, hvorvidt ordene stadig står ved magt i vores tid, hvor udtryk om ældrebyrde og omkostningstung nærmest falder over hinanden.

Og hvor vi ikke har lov til at forandre os, når vi bliver gamle. Vi må gerne blive gamle, blot man ikke mærker det på os. Vi må gerne blive gamle, blot vi som gamle er, som da vi var unge.

Men det er vi ikke. Vi bliver langsommere, og begivenheder i fortiden træder tydeligere frem, ligesom det, der har haft stor betydning i vores liv, standses ud og står stadig tydeligere. - Som gamle bliver vi bliver i stand til at svare på, hvilken begivenhed der har været den vigtigste i vores liv. Og vi får et særligt klarsyn, en evne til at se, når noget glimter i mudderet, når noget er stort og fint, skønt det fremtræder ringe, eller til at gennemskue forløjede facader.

Ligesom de to gamle i julesøndags vidunderlige fortælling. De to gamle, der venter i templet, fordi de tværs gennem al støjen har hørt Guds stemme. Og troet den.

Der er en stor hvile over disse to gamle mennesker, vi hører om i dag, en hvile, der bunder sig i troen på Gud og fortrøstningen til ham. Visdom, kunne man kalde det, fordi det ord knytter sig til den kunst at være menneske.

Simeon og Anna ser alting, som det er. Som alle andre har de mærket livets hårdhed og sorgen ved at leve. Om Anna, ved vi, at hendes mand døde tidligt, og at hun aldrig giftede sig igen; hen ved 60 år har hun levet som enke, og da hun er barnløs kender hun alt for godt til bekymringen for, hvordan man som gammel skal skaffe sig til dagen og vejen. Hendes fortrøstning er hverken overfladisk eller letkøbt, hun kender livet, og dog hviler hun i det; hun kender sorgen og dog håber hun. Hendes håb er ikke, at alting bliver godt eller perfekt. Men derimod, at hun kan finde mening i det, der sker, fordi Gud er i det.

De to gamle kender livet, og dog håber de, og håbet giver klarsyn. Derfor genkender de blandt alle de mange børn, Guds barnet, ham, som verden drømmer om og længes efter.

De har ellers set mange små børn mellem år og dag, de to. For Moseloven foreskrev, at alt det førstefødte tilhører Herren. Og af den grund måtte man altid op i templet med

sin førstefødte søn for at købe ham fri af tempeltjenesten. Tanken var, at hver eneste familie skulle bidrage til templets drift, såvel åndeligt som økonomisk. Men af praktiske grunde kunne alle Israels førstefødte sønner ikke tjene i templet. Derfor var denne opgave overdraget Levi stamme, alle andre bidrog i stedet til templet ved at frikøbe deres førstefødte med et offer. Et par duer eller et gedekid. Således også Josef og Maria.

De to gamle ser straks, hvem barnet er, Simeon tager ham i sine arme, som om det havde været hans eget, og takker Gud; og Anna på sin side kan ikke blive færdig med at tale om dette underfulde barn, da de unge folk atter har forladt templet.

Andre ville være blevet skuffede. Et barn – skulle det kunne bære Guds løfter i sig? En lille skrigende unge, som man ikke engang har sikkerhed for vil leve, til han når skelsår og alder, ja som man faktisk er mest sikker på *ikke* når at vokse op med den småbørnsdødelighed, der er i landet. Ganske vist et drengbarn, men dog et barn, et af den slags skabninger, som endnu ikke er blevet til et rigtigt menneske. Sådanne tænkte alle andre om børn på den tid. - Intet under at alle de, der haster forbi, ikke bemærker i det lille sorthårede spædbarn.

Men de to gamle ser.

Simeon siger endda de forunderlige ord, der er gennem årtusinder har været en del af liturgien ved dagens sidste tidebøn i ethvert kristen kloster: ”Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord. For mine øjne har set din frelse.”

Gennem sine halvblinde, klartseende øjne, har han i barnet fået fuld vished for, at Gud *er* brudt ind i verden for at afsløre sit væsen for mennesker. Og han har fået syn for det, han allerede anede, at Guds handlen i verden ikke går gennem indre eller ydre tvang, men sker nedefra, gennem kærlighedens afmægtige magt. Derfor bryder Gud ind i verden som et barn, sårbart og overladt til andres omsorg og barmhjertighed.

Netop fordi Simeon og Anna ejer gammelhedens visdom, ved de, at magt ganske vist kan udrette noget, men at den altid giver bagslag. Magt og tvang - uanset af hvilken art den er - kan give resultater en tid, kan forandre og også umiddelbart gøre noget godt. Men magt er *aldrig* kun god, den, der bruger magt, får altid mere med, end han ønskede sig.

Og derfor kan kærlighedens Herre ikke bruge magt – i hvert fald ikke magt i almindelig forstand, han kan kun bruge den magt, der breder sig nede fra, fordi mennesker tror Ham på hans Ord og lader sig gennemlyse af det, kærlighedens afmægtige afmagt, der i det skjulte forvandler og forandrer langt mere end alverdens bomber, sværd og kampvogne.

Simeon og Anna ved i deres alderdom det, som Paulus godt et halvt hundrede år senere fortæller menigheden i Korinth, at Gud har givet ham som svar, da han spurgte: "Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.«

Deres gamle øjne ser klart, og deres gamle hjerter dømmes sandt, og derfor ser de i barnet, det som ingen endnu ser: At i ham er Guds kærlighed sendt til verden for at mennesker skal formes og leve ved den.

"Herre, nu lader du din tjener gå bort med fred efter dit ord. For mine øjne har set din frelse."